

به بستم، چو شب آید، تو ماهتابِ منی
 سپیده دیده گشایم، تو آفتابِ منی
 به روز، سروِ روانی که می چمی نازان
 به شب، گهی به کنارم، گهی به خوابِ منی
 چو روی و بوی تو دارم، به گل نیازم نیست
 هزار گل بفشردند و تو گلابِ منی
 ز میکده شدم آزاد و نعرهٔ مستان
 سبویِ من تو و در آن شرابِ نابِ منی
 تو دستوارهٔ ایامِ پیریم گشتی
 تو یادگارِ زِ روز و شبِ شبابِ منی
 زِ دستِ مردمِ ناکس چو رنجه بازآیم
 تو نوشدارویِ جان و دلِ خرابِ منی
 زِ توست هرچه که آموختم، نه از استاد
 تو مکتبِ من و درسِ من و کتابِ منی
 تو رهنمایِ منی، شمعِ من، چراغِ منی
 در آسمانِ شبِ تیره‌ام شهابِ منی
 حسابِ روز و مه و سال با تو دستم نیست
 تو حاصلِ همه ایام در حسابِ منی